

Sygn. akt II AKa 457/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Czarnota

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSO del. Anna Makowska - Lange

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r.

sprawy

S. C.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.

K. W.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt **II K 108/12**

uchyla wyrok zaskarżony w stosunku do oskarżonych S. C.

i K. W., a na podstawie art. 435 k.p.k. także wobec oskarżonych K. C., D. M., M. T. oraz P. Z. i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

S. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 2011r. do 24 listopada 2011r. w W., Ł. i D. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził K. C., P. Z., M. T., K. W. i D. M., mającej na celu popełnienie przestępstw: wymuszenia

rozbójniczego, pozbawienia wolności oraz przestępstwa polegającego na podawaniu się za funkcjonariusza Policji i wykonaniu czynności związanych z jego funkcją,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w dniu 18 listopada 2011r. w miejscowości Ł. kierując grupą przestępczą opisaną w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z K. C., P. Z., M. T. i K. W., podając się za funkcjonariusza Policji wykonał czynności związane z jego funkcją, polegające na zatrzymaniu pojazdu m-ki F. nr rej. (...), kierowanego przez C. L. a następnie wylegitymowaniu kierującego,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. dniu 22 listopada 2011r. w miejscowości Ł. kierując grupą przestępczą opisaną w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z K. C., P. Z., M. T., K. W. i D. M., podając się za funkcjonariusza Policji, wykonał czynności związane z jego funkcją, polegające na zatrzymaniu pojazdu m-ki F. nr rej. (...), kierowanego przez C. L. a następnie wylegitymowaniu kierującego,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od 22 do 24 listopada 2011r. w Ł. i D. kierując grupą przestępczą opisaną w pkt I, wspólnie i w porozumieniu z K. C., P. Z., M. T., K. W. i D. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował dokonać wymuszenia rozbójniczego na szkodę C. L., w ten sposób, że stosując przemoc polegającą na założeniu kajdanek na ręce oraz wprowadzeniu do samochodu z użyciem siły fizycznej, a następnie pozbawieniu wolności polegającym na przetrzymywaniu ww. wbrew jego woli, jak również kierując w obecności pokrzywdzonego groźby pozbawienia życia ww. adresowane do członka jego najbliższej rodziny, usiłował doprowadzić do rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, żądając przekazania pieniędzy w kwocie od 1,5 mln do 500 tys. zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działania funkcjonariuszy Policji, przy czym wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonego zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 3.000 złotych stanowiące własność ww. pokrzywdzonego, dokonując tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa przewidzianego w art. 64 § 2 k.k., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 15 listopada 2002r. do 29 października 2004r. oraz od 18 maja 2006r. do 18 kwietnia 2007r. kary łącznej 2 lat i 10 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 29.10.2004r. sygn. VIII K 387/03 za czyn między innymi z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazany na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dn. 23.02.1999r. sygn. III K 242/96 za czyny z art. 280 § 2 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 8 maja 1996r. do 11 lutego 2000r. oraz od 15 listopada 2002r. do 07 lutego 2006r.,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.

K. C., K. W., D. M., M. T. i P. Z. zostali oskarżeni o to, że:

V. w okresie od września 2011 r. do 24 listopada 2011 r. w W., Ł. i D. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. C., mającej na celu popełnienie przestępstw: wymuszenia rozbójniczego, pozbawienia wolności oraz przestępstwa polegającego na podawaniu się za funkcjonariusza Policji i wykonaniu czynności związanych z jego funkcją,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VI. w dniu 22 listopada 2011r. w miejscowości Ł. działając w grupie przestępczej opisanej wyżej w punkcie V, kierowanej przez S. C., podając się za funkcjonariuszy Policji, wykonali czynności związane z ich funkcją, polegające na zatrzymaniu pojazdu m-ki F. nr rej. (...), kierowanego przez C. L., a następnie wylegitymowaniu kierującego,

tj. o czyn. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie od 22 do 24 listopada 2011r. w Ł. i D. działając w grupie przestępczej opisanej wyżej w punkcie V, kierowanej przez S. C., wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali dokonać wymuszenia rozbójniczego na szkodę C. L., w ten sposób, że stosując przemoc polegającą na założeniu kajdanek na ręce oraz wprowadzeniu do samochodu z użyciem siły fizycznej, a następnie pozbawieniu wolności polegającym na przetrzymywaniu ww. wbrew jego woli, jak również kierując w obecności pokrzywdzonego groźby pozbawienia życia ww., adresowane do członka jego najbliższej rodziny, usiłowali doprowadzić do rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, żądając przekazania pieniędzy w kwocie od 1,5 mln do 500 tys. zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na działania funkcjonariuszy Policji, przy czym wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonego zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 3 tys. zł, stanowiące jego własność,

tj. o czyn z art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

ponadto:

K. C., K. W., P. Z. i M. T. zostali oskarżeni o to, że:

VIII. w dniu 18 listopada 2011r. w miejscowości Ł. działając w grupie przestępczej opisanej wyżej w punkcie V, kierowanej przez S. C., podając się za funkcjonariuszy Policji, wykonali czynności związane z ich funkcją, polegające na zatrzymaniu pojazdu m-ki F. nr rej. (...), kierowanego przez C. L., a następnie wylegitymowaniu kierującego,

tj. o czyn z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy we Włocławku, wyrokiem z dnia 23 września 2013 r. w sprawie **II K 108/12** orzekł następująco:

- oskarżonego **S. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I a/o z tą zmianą, że w jego opisie słowa „pozbawienia wolności” zastąpił słowami „wzięcia zakładnika”, tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za ten czyn na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt I.1),

- tegoż oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie II i III a/o, z tym ustaleniem, że działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. występku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.2),

- tegoż oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od 22 do 24 listopada 2011 r. w Ł. i D., kierując zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie i w porozumieniu z K. C., P. Z., M. T., K. W. i D. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim zastosowaniu przemocy polegającej na założeniu kajdanek na ręce C. L. oraz wprowadzeniu go do samochodu z użyciem siły fizycznej, a następnie przetrzymując go wbrew jego woli oraz kierując w obecności pokrzywdzonego groźby pozbawienia go życia adresowane do członka jego najbliższej rodziny usiłował doprowadzić do rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, żądając przekazania pieniędzy w kwocie od 1,5 miliona do 500 tysięcy złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, odstępując od dokonania czynu w obawie przed ujęciem przez policję, przy czym wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonego, w dniu 22 listopada 2011 r., zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 3.000 złotych na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k. w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 15 listopada 2002 r. do 29 października 2004 r. oraz od 18 maja 2006 r. do 18 kwietnia 2007 r. kary łącznej dwóch lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29.10.2004 r., sygnatura akt VIII K 287/03, między innymi za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., będąc poprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23.02.1999 r., sygnatura akt III K 242/96, za czyn z art. 280 § 2 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 08.05.1996 r. do 11.02.2000 r. oraz od 15.11.2002 r. do 07.02.2006 r., tj. występku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z

art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.3),

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu **S. C.** karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.4), z zaliczeniem na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24.11.2011 r. do dnia 23.03.2012 r. (pkt I.5),

- oskarżonych **K. C., K. W., D. M., M. T. i P. Z.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie V a/o z tą zmianą, że w jego opisie słowa „pozbawienia wolności” zastąpił słowami „wzięcia zakładnika” oraz z tym ustaleniem, że **D. M.** brał udział w grupie począwszy od 19.11.2011 r., tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył: **K. C. i D. M.** na podstawie art. 258 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. kary grzywny w wysokości po 60 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, zaś **M. T., P. Z. i K. W.** na podstawie art. 258 § 1 k.k. kary po roku pozbawienia wolności (pkt II),

- oskarżonych **K. C., K. W., M. T. i P. Z.** uznał za winnych popełnienia czynów zarzucanych im w punkcie VI i VIII a/o, z tym ustaleniem, że działali w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. występku z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to w stosunku do **K. C.** na podstawie art. 227 k.k. po zastosowaniu art. 60 § 3 i § 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, natomiast **K. W., M. T. i P. Z.** na podstawie art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III),

- oskarżonego **D. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu czynu w pkt. VI a/o, tj. występku z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 227 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 i § 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt IV),

- oskarżonych **K. C., K. W., D. M., M. T. i P. Z.** uznał za winnych tego, że w okresie od 22 do 24 listopada 2011 r. w Ł. i D., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez **S. C.** wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim zastosowaniu przemocy polegającej na założeniu kajdanek na rękę **C. L.** oraz wprowadzeniu go do samochodu z użyciem siły fizycznej, a następnie przetrzymując go wbrew jego woli oraz kierując w obecności pokrzywdzonego groźby pozbawienia go życia adresowane do członka jego najbliższej rodziny usiłowali doprowadzić do rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, żądając przekazania pieniędzy w kwocie od 1,5 miliona do 500 tysięcy złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, odstępując od dokonania czynu w obawie przed ujęciem przez policję, przy czym wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonego, w dniu 22 listopada 2011 r., zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 3 tysiące złotych na jego szkodę, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za ten czyn **K. C. i D. M.** na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt. 3 k.k. wymierzył kary po roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, **M. T. i P. Z.** na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierzył kary po roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś **K. W.** na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V),

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach II, III i V kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonym: **M. T. i P. Z.** kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności, zaś **K. W.** karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI),

- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił w stosunku do **M. T. i P. Z.** na okres próby wynoszący 5 lat (pkt VII), na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił w stosunku do oskarżonego **K. C. i D. M.** na okres próby wynoszący 5 lat (pkt VIII) i na podstawie art. 73 § 1 i 2 k.k. oskarżonych **K. C., D. M., M. T. i P. Z.** oddał pod dozór kuratora sądowego (pkt IX),

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. oskarżonemu **K. W.** na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24.11.2011 r. do dnia 15.03.2012 r., zaś oskarżonym **K. C. i D. M.** na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24.11.2011 r. do dnia 23.12.2011 r. i uznał grzywny za wykonane w całości (pkt X),

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu (pkt XI), o zasądzeniu na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego (pkt XII) oraz o obciążeniu każdego z oskarżonych wydatkami w sprawie w 1/6 części i zwolnieniu ich od uiszczenia opłat sądowych (pkt XIII).

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych S. C. i K. W..

Obrońca oskarżonego S. C. zaskarżył wyrok co do tego oskarżonego w całości. Wyrokowi temu, na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 4 k.k. poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, zastosowanie tych przepisów było konieczne, gdyż w pełni opisują one zawartość kryminalną popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, albowiem oskarżony faktycznie popełnił przestępstwo z art. 252 § 1 k.k., jednakże zwolnił zakładnika i odstąpił od związanego z jego wzięciem wymuszenia okupu, co powinno skutkować zastosowaniem wobec niego klauzuli niekaralności.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie oskarżonego za winnego dokonania rozboju na pokrzywdzonym C. L. w sytuacji, gdy z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego wynika, iż pokrzywdzony poprzez założenie kajdanek na ręce został doprowadzony do stanu bezbronności, jednakże w celu wzięcia go jako zakładnika, a nie w celu dokonania kradzieży, zatem oskarżony nie działał z zamiarem dokonania rozboju, co dla przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k. jest bezwzględnie konieczne.

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie oskarżonego za winnego usiłowania dokonania wymuszenia rozbójniczego, w sytuacji, gdy oskarżony de facto wziął zakładnika w celu zmuszenia członków rodziny pokrzywdzonego do określonego zachowania się, tj. do wymuszenia okupu za jego zwolnienie (art. 252 § 1 k.k.), po czym oskarżony odstąpił od zamiaru wymuszenia okupu oraz zwolnił zakładnika i tym samym nie powinien odpowiadać za usiłowanie wymuszenia rozbójniczego, albowiem w tej sytuacji wymuszenie okupu pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem wzięcia zakładnika i działanie oskarżonego nie może być rozpatrywane w oderwaniu od ustalonego stanu faktycznego, nadto przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu nie uwzględnia faktu odstąpienia przez oskarżonego od zamiaru wymuszenia okupu, a odstąpienie to zgodnie z art. 252 § 4 k.k. nie musiało być dobrowolne, jak w przypadku usiłowania dokonania wymuszenia rozbójniczego.

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że sprawcy działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomimo, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, by sprawcy spełnili ustawowe przesłanki, zgodnie z którymi można byłoby taką działalność w ramach zorganizowanej grupy im przypisać, a prawidłowo ich zachowanie powinno być rozpatrywane w kontekście współsprawstwa.

W konsekwencji, odwołując się do podniesionych zarzutów, obrońca wniósł o:

- zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. C. od popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie I a/o,
- zmianę wyroku w punkcie I.2. poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 65 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na podstawie przepisu art. 227 k.k. kary grzywny,

- uchylenie wyroku w punkcie I.3 i umorzenie w tym zakresie postępowania,
- uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach I.4 i I.5 wyroku.

Obrońca oskarżonego K. W. również zaskarżyła wyrok w całości co do tego oskarżonego, zarzucając temu wyrokowi na podstawie art. 427§ 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k.:

I. w odniesieniu do punktu II wyroku ad. występku z art. 258 § 1 k.k.:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony K. W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej na skutek przyjęcia, że był on jednym z członków tej grupy, a ich współdziałanie ewidentnie wykraczało poza ramy zwykłego współsprawstwa i było „klasyczną zorganizowaną grupą przestępczą” tylko na tej podstawie, że „czytelnie było wyodrębnione kierownictwo grupy w osobie S. C., który dominował nad pozostałymi członkami grupy z uwagi na wiek, ale też relacje rodzinne, od którego zależało jak, gdzie i kiedy dojdzie do realizacji planów, a dowodem tego była podjęta przez niego o wypuszczeniu pokrzywdzonego i odstąpieniu o żądaniu okupu, a pozostali oskarżeni temu się podporządkowali, zadania i role uczestników były ustalone, wszyscy znali cel powstania grupy, działanie obejmowało zabezpieczenie logistyczne i ustalono podział spodziewanego okupu” - podczas gdy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest dostatecznych przesłanek do takich ustaleń, a zorganizowana grupa przestępcza to coś znacznie więcej niż współsprawstwo, czy porozumienie osób zamierzających wspólnie popełnić przestępstwo, nawet ze sprawcą kierowniczym, z jakim mamy tu do czynienia. Muszą m. in. zaistnieć podstawy wewnętrznej struktury organizacyjnej, trwałość zaspokożenia potrzeb grupy, określenie formy współdziałania w ramach grupy, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami (wyr. S.A. w Krakowie z 7.12.2000r., II AKa 184/00, wyr. S.A. w Krakowie z 21.3.2001r., II AKa 28/017).

II. w odniesieniu do pkt. III wyroku ad. występku z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k.:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyroku odnośnie zarzutów VI i VIII aktu oskarżenia na skutek przyjęcia, że oskarżony K. W. działając w grupie przestępczej w dniu 22.11.2012r. i w dniu 18.11.2012r. podając się za funkcjonariuszy Policji wykonywał czynności związane z ich funkcją pomimo, że brak jest dostatecznych i wiarygodnych na to dowodów,

- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wyroku a w szczególności: art. 410 w zw. art. 2 § 2, art. 4, 3 § 3 i 5 oraz art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., wynikającą z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego na niepełnej podstawie dowodowej na skutek przyjęcia za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych w szczególności oskarżonych S. C. i K. C., których wiarygodność budzi uzasadnione wątpliwości w kontekście wyjaśnień osk. K. W. jak i zmiennych wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, bez ich szczegółowej weryfikacji, a zwłaszcza powodów zmian tych wyjaśnień, koncentrację jedynie na okolicznościach obciążających oskarżonego i budowanie na takiej podstawie stanu faktycznego z pominięciem okoliczności i dowodów, które przeczą tym ustaleniom, a nie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności, bez należytego umotywowania takiego stanowiska, w tym przez nieprzyjęcie nasuwających się w sprawie wątpliwości natury faktycznej i prawnej z korzyścią dla oskarżonego;

III. w odniesieniu do pkt. V wyroku ad. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.:

1. na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego w postaci:

a) art. 252 § 1 i 4 k.k. na skutek niezastosowania tych przepisów do czynu przypisanego oskarżonemu w p-cie V wyroku pomimo, że czyn oskarżonego w oparciu o ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji wypełnia znamiona ustawowe tego przestępstwa,

b) art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. na skutek przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej do czynu opisanego w punkcie V wyroku wobec oskarżonego K. W. - podczas gdy ustalony

stan faktyczny w sprawie, uzasadnia przyjęcie konstrukcji prawnej niewłaściwego zbiegu przepisów ustawy, co winno skutkować przyjęciem kwalifikacji prawnej z art. 252 § 1 k.k., który oddaje w całości zawartość kryminalną czynów przypisanych oskarżonemu, ma charakter *lex specialis* w odniesieniu do art. 282 k.k. i zgodnie z zasadą *lex specialis derogat legi generali* wyłącza możliwość stosowania kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy,

c) art. 280 § 1 k.k. na skutek przypisania oskarżonemu K. W. występku polegającego na wykorzystaniu stanu bezbronności pokrzywdzonego w dniu 22.11.11r. i zabranii w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 3000 zł - pomimo, że z ustaleń Sądu Okręgowego na str. 4 uzasadnienia wynika, że zamiarem sprawców było uprowadzenie pokrzywdzonego dla okupu, saszetkę podniósł S. C., kiedy wypadła pokrzywdzonemu po skrępowaniu rąk kajdankami i od tej pory była w jego dyspozycji, a oskarżony K. W. jak wynika z ustaleń Sądu, miał wejść w jej posiadanie dopiero w miejscu przetrzymywania pokrzywdzonego w D. i nie uczestniczył w podejmowaniu przez S. C. decyzji co do przeznaczenia tych pieniędzy. Tym samym oskarżonemu W. nie można przypisać żadnych czynności sprawczych związanych z przywłaszczeniem pieniędzy pokrzywdzonego przez S. C.. Zachowanie tego oskarżonego stanowi eksces w zdarzeniu związanym z uprowadzeniem dla okupu, którego swoim zamiarem nie obejmowali pozostali oskarżeni ani nie brali w tym udziału.

2. na zasadzie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności art. 410 w zw. art. 2 § 2, art. 4, 3 § 3 i 5 oraz art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k.:

- na skutek błędnej oceny wyjaśnień wszystkich oskarżonych, a zwłaszcza S. C. i K. C., które stanowią podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, a mają charakter pomówień wobec oskarżonego K. W.,

- na skutek dowolnej oceny zmienności wyjaśnień współoskarżonych w szczególności M. T. i P. Z. co do udziału i roli oskarżonego K. W. w przedmiotowym zdarzeniu pomimo, że ich wyjaśnienia, w których zaprzeczają bądź określają rolę oskarżonego K. W. pokrywają się w tych częściach z wyjaśnieniami oskarżonego W., a wyjaśnienia te były składane w czasie i okolicznościach, w których osoby te nie mogły mieć ze sobą kontaktu, a tym samym i możliwości ustalenia treści wyjaśnień.

Niezależnie od kwestionowania wyroku co do winy, obrońca zarzuciła:

III. na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary jednostkowej za czyn z p-tu V wyroku w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej w tej wysokości tylko dlatego, że oskarżony nie przyznał się do winy, ale ujawnił wszystkie znane mu okoliczności zdarzenia, realizując w ten sposób swoje prawo do obrony, co uniemożliwia, zdaniem Sądu Okręgowego, jej warunkowe zawieszenie, pomimo ustaleń z których wynika, że jego rola w popełnieniu przestępstwa była najmniejsza i podrzędna - podczas gdy do współsprawców, których rola w popełnieniu przestępstwa była znacząco większa, a zwłaszcza K. C., wymierzono kary jednostkowe i łączne nieprzekraczające 2 lat pozbawienia wolności i warunkowo je zawieszono.

W oparciu o powyższe zarzuty, obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w punkcie II, III, VIII wyroku,

- umorzenie postępowania w punkcie V wyroku,

ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,

a na wypadek uznania, że mimo podniesionych zarzutów, orzeczenie co do winy wobec tego oskarżonego jest prawidłowe - o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze ad. punktu V wyroku poprzez zmniejszenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 2 lat i wymierzenie kary łącznej za wszystkie czyny w wymiarze 2 lat z warunkowym jej zawieszeniem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywiedzione apelacje spowodowały przede wszystkim to, że zainicjowana w wyniku ich wniesienia kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku skutkowałą stwierdzeniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a zatem takiego uchybienia, które sąd odwoławczy musi uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu danego uchybienia na treść rozstrzygnięcia.

W badanej sprawie mamy do czynienia z bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co skutkowało uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego postępowania.

Zasadnicza trafność wywiedzionych apelacji wiąże się z zarzutem nieprzyjęcia przez sąd a quo kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu S. C. i K. W. m. in. z art. 252 § 1 k.p.k., co jednak skarżący uczynili już bez dalszej refleksji natury procesowej, która powinna dotyczyć prawidłowej obsady sądu, stosownie do treści art. 28 § 2 k.p.k.

Podstawowy wywód w tej materii trzeba zacząć od tego, że rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy sąd był „nienależycie obsadzony” w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ma czyn przestępny, na którego popełnienie wskazuje akt oskarżenia z tym, że ani opis czynu ani kwalifikacja prawna zaproponowana w akcie oskarżenia nie wiąże sądu (por. Uchwała SN z dnia 16.11.2000 r., I KZP 35/00, OSNKW 2000/11-12/92, Prok. i Pr.-wkł. 2001/1/16, Wokanda 2001/2/12, Biul. SN 2000/11/18).

Znaczenie należytej obsady sądu, którego wyznacznikiem jest zakwalifikowanie sytuacji, w której „sąd był nienależycie obsadzony” jako bezwzględnej przyczyny odwoławczej nakazuje zatem szczególnie wnikliwe podejście do kwestii składu sądu predysponowanego do rozpoznania sprawy. Jest to istotne o tyle, że zasadniczo obecnie nie jest już kontrowersyjny pogląd, że każda obsada sądu na rozprawie, inna niż określona w art. 28 k.p.k., jest nieprawidłowa (zob. wyrok S. Apel. w Warszawie z dnia 7.12.2012 r., II AKA 356/12, LEX nr 1240281; wyrok S. Apel. w Lublinie z dnia 29.09.2009 r., II AKA 192/09, LEX nr 550483). Nie ma bowiem powodów do wartościowania przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego składów sądu na „szersze” lub „węższe”, a przez to na „lepsze lub „gorsze”. Jeśli w grę wchodzi skład nieprzewidziany in concreto przez ustawę, to trzeba powstrzymać się od wszelkich prób „wartościowania” składów sędziących (por. Uchwała SN z dnia 24.05.1995 r., I KZP 15/95, OSNKW 1995/7-8/46, wyrok SN z dnia 7.09.1971 r., V KRN 295/71, OSP 1973/2/34).

W realiach badanej sprawy akt oskarżenia został przesłany do Sądu Okręgowego we Włocławku w dniu 12 listopada 2012 r.

Oskarżeni stanęli pod zarzutem dokonania przestępstw z art. 258 § 3 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. (S. C.), z art. 258 § 1 k.k., z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. (K. C., K. W., D. M., M. T. i P. Z.), a ponadto z art. 227 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (K. C., K. W., P. Z. i M. T.). Zarzucane przestępstwa popełnione zostały w okresie od września do listopada 2011 r.

W zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy głównej z dnia 16 listopada 2012 r. wyznaczony został jednoosobowy skład sądu, w którym to składzie Sąd Okręgowy przystąpił w dniu 30 stycznia 2013 r. do rozpoznania sprawy.

Tymczasem już tylko wystarczająco uważna lektura akt w powiązaniu z opisem zarzucanych oskarżonemu czynów upoważniała do stwierdzenia, że sąd rozpoznający sprawę będzie musiał zmierzyć się również ze znamionami przestępstwa określonego w art. 252 § 1 k.k. W sprawie chodzi bowiem o wzięcie zakładnika w celu zmuszenia osoby fizycznej do określonego zachowania się. Wyznaczenie składu jednoosobowego nastąpiło zatem zapewne wskutek bezkrytycznej oceny kwalifikacji prawnej czynów, zaproponowanej przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, która jest przecież tylko swoistą prognozą w tej materii.

Stan prawny zarówno w dacie popełnienia zarzucanych przestępstw, jak i na dzień wpłynięcia aktu oskarżenia przedstawiał się tak samo, a mianowicie przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. było zbrodnią, po zmianie art. 252 k.k. ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 46 z 2010 r.), która weszła w życie w dniu 19 kwietnia 2010 r.

Stosownie do treści art. 28 § 2 k.p.k. w sprawach o zbrodnie sąd orzeka w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Sąd Okręgowy miał zatem możliwość postąpienia w ten sposób, że mógł dokonać stosownego pouczenia stron w ramach posiedzenia przeprowadzonego w trybie art. 349 k.p.k. i rozpoznać sprawę już od początku w składzie właściwym, to jest jednego sędziego i dwóch ławników. W pełni bowiem upoważniał do tego aktualny pogląd orzeczniczy, wynikający z przytoczonej wyżej Uchwały SN z dnia 16 listopada 2000 r, zgodnie z którym okoliczność, iż uprzedzenia stron o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego w akcie oskarżenia z innego przepisu prawnego dokonuje sąd - zgodnie z art. 399 § 1 k.p.k. - na rozprawie, nie wyłącza możliwości dokonania takiego uprzedzenia w innej fazie postępowania, np. na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 339 § 3 w zw. z art. 349 k.p.k.

Druga możliwość wiązała się zaś z naturalnym procesem dochodzenia przez sąd orzekający na rozprawie do przekonania o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w akcie oskarżenia. Sąd Okręgowy, orzekając w składzie jednoosobowym winien był, po nabraniu przekonania co do możliwości zmiany kwalifikacji m. in. na art. 252 § 1 k.k., a takie przekonanie z pewnością powziął, bo to wynika z treści wyroku i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, pouczyć strony w trybie art. 399 § 1 k.k. i prowadzić sprawę od początku we właściwym składzie.

Sąd Okręgowy skorzystał z uprawnienia określonego w art. 399 § 1 k.p.k. ale jedynie w zakresie zarzutów z pkt. 4 i 7 aktu oskarżenia „...poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 189 § 1 k.k., ewentualnie również przyjęcie, że oskarżeni dobrowolnie odstąpili od dokonania wymuszenia rozbójniczego” (k. 1652). Przewodniczący zaś nadto poinformował strony o możliwości zastosowania art. 60 § 3 k.k. wobec oskarżonych K. C., D. M., M. T. i P. Z. (k. 1652).

Słusznie utrzymują skarżący, że z wydanego w sprawie wyroku i dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 4 k.k., bowiem zwolnili zakładnika.

Sąd Okręgowy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu S. C. z art. 258 § 3 k.k. słowa „pozbawienia wolności” zastąpił słowami „wzięcia zakładnika” i to samo uczynił przypisując oskarżonemu K. W. i pozostałym oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Sąd ten, o tym z jakich powodów, przypisując oskarżonym zasadniczy czyn związany przecież z porwaniem i przetrzymywaniem pokrzywdzonego C. L. dla uzyskania okupu, nie przyjął jednak kwalifikacji z art. 252 § 1 k.k., czyni szerokie rozważania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ma to miejsce wbrew dokonany ustaleniom faktycznym, z których wynika, że działanie oskarżonych polegało na wzięciu i przetrzymywaniu zakładnika w celu zmuszenia do wypłacenia okupu, którego to napastnika następnie zwolniono, odstępując od zamiaru wymuszenia. Sąd Okręgowy uwalnia się od konieczności przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. konstatując, że oskarżeni „skorzystali z klauzuli niekaralności z art. 252 § 4 k.k. ze względu na odstąpienie od zamiaru wymuszenia i zwolnienia zakładnika” (s. 24 uzas.), stąd też oskarżyciel publiczny nie mógł w kwalifikacji prawnej przyjętej w akcie oskarżenia uwzględnić przepisu art. 252 k.k.

Sąd Okręgowy postąpił zatem zupełnie sprzecznie ze wskazaną na wstępie regułą, że ani opis czynu ani jego kwalifikacja podana w akcie oskarżenia nie wiążą sądu orzekającego. Sąd Okręgowy wskazuje na decyzje oskarżyciela publicznego, które nie znajdują odzwierciedlenia w aktach sprawy. W uzasadnieniu aktu oskarżenia oskarżyciel ten ani słowem nie napomknął o jakimkolwiek skorzystaniu przez oskarżonych z klauzuli niekaralności, przedstawiając swoją prawnokarną ocenę zachowania podejrzanych na płaszczyźnie jednego czynu o złożonej kumulatywnej kwalifikacji: usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego, rozboju oraz pozbawienia wolności. Tej prognozy Sąd Okręgowy przecież nie podzielił już choćby z tego względu, że dokonał ustalenia o „wzięciu zakładnika”.

Nietrafność rozumowania sądu a quo wynika również z tego, że w swoich rozważaniach nie mógł uciec od kwestii konieczności ustalenia zaistnienia przestępstwa z art. 252 k.p.k. także w świetle tego stwierdzenia, że gdy zachowanie sprawcy wyczerpuje się we wzięciu lub przetrzymywaniu zakładnika, związanych z żądaniem okupu za jego zwolnienie,

jego czyn będzie przestępstwem z art. 252 § 1 k.k., jednakże gdy sprawca stosuje przemoc lub groźbę, o której mowa w art. 282 k.k. po to, by wymusić zapłacenie okupu za jego zwolnienie jego czyn będzie przestępstwem z art. 252 § 1 k.k. w zw. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. (s. 25 uzas.). Po raz kolejny potwierdza zatem, że dokonuje ustalenia właściwego dla przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. Czyni następnie rozważania, na podstawie których eliminuje przepis art. 189 k.k. wskazując, że skoro oskarżeni nie odpowiadają z art. 252 k.k. to nie mogą też odpowiadać z art. 189 k.k., pomimo pozbawienia wolności, zwłaszcza, że zwolnili zakładnika (s. 26 uzas.).

Dla zamknięcia omawianej kwestii zwrócenia uwagi wymaga jednocześnie to, że wcale nie jest tak oczywisty pogląd, zgodnie z którym w przypadku gdy celem wzięcia lub przetrzymywania zakładnika jest wymuszenie okupu, to taki czyn wyczerpuje również znamiona przestępstwa z art. 282 k.k. i może podlegać kumulatywnej kwalifikacji, tj. z art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zob. Mozgawa M., Komentarz do art. 252 k.k. w: Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Kodeks karny. Komentarz, Lex 2013 oraz przytoczona tam literatura i orzecznictwo). W konsekwencji zasadniczo odmienna może być ocena odstąpienia od zamiaru wymuszenia i zwolnienia zakładnika w każdym z tych przypadków. Z tego też względu jak najbardziej zasadnie przedstawia się wnioskowanie skarżących o popełnieniu przez oskarżonych przestępstwa z art. 252 § 1 k.k., które wbrew pozorom wcale nie pozostaje w sprzeczności z istotą sprawowanej przez nich funkcji obrony.

W przytoczonych okolicznościach nie budzi wątpliwości to, że rozpoznając sprawę i dokonując ustaleń dotyczących w istocie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. Sąd Okręgowy czynił to w składzie jednoosobowym, a zatem sprzecznie z przepisem art. 28 § 2 k.p.k. W rezultacie zaistniał stan nienależytej obsady sądu, który stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych S. C. i K. W. i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie mając na uwadze treść art. 435 k.p.k. stwierdzić należy, że te same względy, które spowodowały uchylenie wyroku wobec ww. oskarżonych, przemawiały za podjęciem takiej samej decyzji kasacyjnej także wobec oskarżonych K. C., D. M., M. T. oraz P. Z., na ich korzyść, mimo że w odniesieniu do żadnego z nich nie doszło do zaskarżenia wyroku. Chodzi bowiem o tożsamy wymiar uchybienia, które miało w tym przypadku ten sam niekorzystny wpływ na ukształtowanie ich sytuacji prawnej.

Wprawdzie w zaistniałej sytuacji procesowej wypowiedanie się co do zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych jest przedwczesne, to jednak jest rzeczą oczywistą, że sąd orzekający ponownie winien mieć na uwadze także okoliczności podnoszone w wywiedzionych apelacjach. Tym niemniej Sąd Apelacyjny uznaje za zasadne podkreślenie na użytek postępowania ponownego, choć tylko hasłowo, ale przynajmniej kilku zasadniczych kwestii, albowiem dotychczasowy sposób rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych nie może być z pewnością uznany za trafny. Po pierwsze wskazać trzeba na to, że niezasadne jest przypisanie oskarżonym popełnienia przestępstwa rozboju w sytuacji, gdy użycie przemocy wobec pokrzywdzonego czy też doprowadzenie go do stanu bezbronności nastąpiło w celu wzięcia go jako zakładnika, a nie w celu dokonania kradzieży saszetki z pieniędzmi, która wypadła pokrzywdzonemu w czasie szarpania się z nim oskarżonych, a zatem zabór tego mienia miał charakter właściwy dla zwykłej kradzieży lub przywłaszczenia. Po drugie w podobny sposób należałoby ocenić ewentualne popełnienie przestępstwa z art. 227 k.k., w tym pierwsze z nich także w kategoriach usiłowania czynu głównego, bowiem niewątpliwie była to nieudana próba porwania pokrzywdzonego. Po trzecie bezsprzecznie też wymaga ponownego zweryfikowania w oparciu o wypracowane w literaturze i orzecznictwie istotne cechy tzw. zorganizowanej grupy przestępczej stwierdzenie sądu a quo, że współdziałanie oskarżonych ewidentnie wykraczało poza ramy zwykłego współsprawstwa i że „w ich przypadku mamy do czynienia z klasyczną grupą przestępczą”. Wreszcie po czwarte zwrócenia uwagi wymaga to, że specyficznie może przedstawiać się w postępowaniu ponownym kwestia zastosowania przepisu art. 443 k.p.k.